

Arrest

nr. 295 932 van 19 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 september 2020.

1.2. Op 8 maart 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn voogd.

1.3. Op 13 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Kuz Dorbakhel (district Kuz Kunar, provincie Nangarhar, Afghanistan). U bent Pashtoun van etnische origine. Uw vader was landbouwer. In de zomer van 1398 (Afghaanse tijdsrekening, komt overeen met de zomer van 2019 in onze tijdsrekening) kwamen vier mannen van de taliban uw huis binnen. Ze zetten een pistool tegen het hoofd van uw vader en dwongen hem om wapens en bommen te verbergen in de bagage van de motorfiets waarmee hij de volgende naar de stad Khewa zou gaan. De volgende dag wilde uw vader de politie hierover informeren, maar voor hij dat kon doen kwam de politie langs voor een huiszoeking. Ze vonden de wapens en namen u en uw vader mee naar het districtscentrum. Daar werden jullie gedurende tien dagen ondervraagd over jullie samenwerking met de taliban. Jullie werden geslagen en kregen geen eten. Op de elfde dag stelden de ouderen van het dorp Dorbakhel zich garant voor u en uw vader, waarna de politie geloofde dat jullie niets met de taliban te maken hadden en jullie vrijliet. Jullie gingen terug naar het huis in Dorbakhel. De taliban waren kwaad omdat hun wapens in beslag waren genomen door de overheid en beschuldigden jullie ervan te spioneren voor de overheid. Drie dagen na jullie vrijlating, gooiden ze een granaat op jullie huis. Daarbij kwam uw vader om het leven en raakte uw moeder gewond aan haar benen en handen. Uzelf was ongedeerd maar u raakte bewusteloos toen u uw vader zag liggen en kwam pas terug bij uw positieven in de namiddag. Uw oom F, de broer van uw moeder, vertelde u dat u en uw drie jaar jongere broer W het land moesten verlaten. Jullie vertrokken drie of vier dagen na de explosie en reisden over land naar Turkije, waar jullie een maand later aankwamen. In Turkije vertelde uw oom u dat hij twee dagen na de explosie een brief had gevonden van de taliban. In die brief dreigden de taliban ermee om u en uw broer te doden, net zoals ze uw vader gedood hadden. Vanuit Turkije reisden uw en uw broer naar Bosnië-Herzegovina, waar jullie vier maanden verbleven. Bij het oversteken van de Kroatische grens werd uw broer W. gearresteerd. Uzelf slaagde er wel in om de grens over te steken. U heeft sinds uw verblijf in Bosnië-Herzegovina geen contact meer met W. gehad. Zeven maanden na uw vertrek uit Afghanistan kwam u in België aan. Op 21 september 2020 vroeg u in België om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument); een brief van de taliban waarin gesteld wordt dat zij u en uw broer zullen doden; een brief van de ouderlingen van het dorp Dorbakhel waarin zij zich voor u en uw vader garant stellen en aan het districtshoofd van Kuz Kunar vragen om jullie vrij te laten.

Op 5 april 2022 maakte u via uw advocate volgende opmerkingen over aan het Commissariaat-generaal. U stelde dat de naam van het dorp Shighe in werkelijkheid Gedaro is. U stelde dat de school Yaseen Baba is en niet Sinbaba. U stelde dat de naam van H. Z. gespeld wordt als H. Z.. U stelde dat het dorp Bar Derbakhel verkeerdelijk gespeld werd als Van Derbakhel. Tot slot gaf u ook aan dat de kliniek Yaseen Babab heet en niet Hiasinbaba.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat–generaal te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U vreest dat de taliban u bij terugkeer naar Afghanistan zullen doden (NPO, p. 22). Uw verklaringen wat betreft de redenen waarom de taliban u viseren, konden echter niet overtuigen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat de taliban hun wapens en bommen zomaar bij uw vader zouden achterlaten. Men zou verwachten dat de taliban hiervoor personen zouden kiezen die in hun ogen betrouwbaar zijn. Gezien uw vader echter geen enkele voorafgaande band had met de taliban, viel hij bezwaarlijk door hen te vertrouwen. Uw vader was bovendien geen aanhanger van de taliban en vond hen geen goede beweging (NPO, p. 11). Er kon door de taliban dan ook geen enkele loyaliteit van hem worden verwacht. Dat de taliban uw vader – een dorpeling die ze niet kenden en die nooit eerder voor hen had gewerkt - zouden vertrouwen met hun wapens en bommen, is dan ook totaal ongeloofwaardig. Uw tegenwerping dat uw vaders groentekar niet doorzocht werd onderweg en dat de taliban dus dankzij hem hun wapens naar de stad konden brengen zonder controle, volstaat niet om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 11). Dat uw vader niet gecontroleerd werd, verklaart immers niet waarom de taliban voor deze opdracht geen sympathisant uitkozen die ze wel kenden en konden vertrouwen. Uw vader verkeerde immers in de mogelijkheid om de Afghaanse autoriteiten na hun vertrek informeren over deze wapens, zoals hij volgens uw verklaringen ook van plan was (NPO, p. 9). Er kan niet worden aangenomen dat de taliban dit risico niet zouden beseft hebben, gezien hun jarenlange ervaring in het strijden tegen de Afghaanse overheid.

De geloofwaardigheid van uw relaas komt verder ook onder druk te staan doordat u amper iets bleek te kunnen vertellen over de talibanleiders in uw regio. Zo wist uw vader niet wie de talibanstrijders waren die de wapens bij hem achtergelaten hadden (NPO, p. 18). Gevraagd wie de leider van de taliban was in uw dorp, verwees u naar A. en K.. U stelde dat iedereen in het dorp A. kende (NPO, p. 10). Toen u vervolgens werd gevraagd om wat meer over deze personen te vertellen, moest u het antwoord echter schuldig blijven (NPO, p. 17). Verder dan dat A. een netwerk heeft bij de taliban, kwam u niet. U weet niet of hij familie heeft of kinderen (NPO, p. 17). Evenmin weet u of hij werk had (NPO, p. 17). Ook over K. kon u niets meer vertellen dan dat hij uit Shighe afkomstig was (NPO, p. 18). U stelde hier tegenover dat u deze mannen nooit zelf heeft gezien en dat ze niet in uw dorp woonden (NPO, p. 17). Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen. Uw dorp Dorbakhel is volgens uw verklaringen immers een onderdeel van het dorp Shighe (NPO, p. 13). Bovendien woonde uw oom in Shighe en hoorde u over de talibanleiders spreken door andere mensen (NPO, p. 7 en p. 17). Er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u, wiens vader door de lokale taliban vermoord werd en die zelf ook vreest door de taliban vermoord te worden, meer over deze talibanstrijders uit uw dorp zou kunnen vertellen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw nalaten ter zake ondermijnt de ernst van uw vrees.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat de taliban wapens achterlieten in het huis van uw vader. Hierdoor kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat u gedurende tien dagen door de Afghaanse politie werd vastgehouden en ondervraagd. Het was volgens uw verklaringen immers net doordat de Afghaanse politie de wapens van de taliban in uw woning vond, dat ze u en uw vader arresteerden (NPO, p. 9).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook over deze ondervragingen en uiteindelijke vrijlating door de Afghaanse politie zeer summiere en weinig overtuigende verklaringen aflegde. Zo is het bijzonder opmerkelijk dat de politie reeds om halfvijf 's ochtends bij u binnenviel nadat de taliban eerder die nacht wapens bij jullie hadden achtergelaten. Gevraagd hoe de politie wist dat er wapens te vinden waren bij jullie thuis, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 11). U stelde dat misschien iemand in het dorp hen informatie had gegeven, maar u kon niet zeggen wie (NPO, p. 12). Deze vage uitleg kan niet overtuigen. Het is daarnaast ook weinig geloofwaardig dat de agenten u als vijftienjarige zouden arresteren samen met uw vader, terwijl u zelf niets met de wapens te maken had. Dat aan uw verklaringen geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u, ondanks uw verklaringen dat u gedurende tien dagen door de Afghaanse politie over deze wapens werd ondervraagd, amper iets kon vertellen over deze wapens waardoor u en uw vader in de problemen

kwamen (NPO, p. 9). Zo wist u niet om hoeveel wapens het ging (NPO, p. 10). Evenmin kon u zeggen om welke wapens het precies ging (NPO, p. 10). Uw tegenwerping dat er tijdens uw opsluiting enkel werd gesproken over 'de wapens en de bommen', zonder meer details hierover te geven, kan niet overtuigen en volstaat niet om uw onwetendheid te verklaren. Gezien de duur van uw beweerde opsluiting en de ernst van het misdrijf waarvan jullie beschuldigd werden, kan immers verwacht worden dat u hierover meer details zou kunnen verschaffen. Dit geldt des te meer aangezien u samen met uw vader opgesloten zat (NPO, p. 10). Er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat hij u zou verteld hebben over welke wapens het precies ging.

Voorts legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u en uw vader na tien dagen werden vrijgelaten. U stelde in dit verband dat de dorpsoudsten zich garant stelden voor u en uw vader door een brief aan de politie te overhandigen (NPO, p. 13). Over de inhoud van die brief wist u echter niets te vertellen (NPO, p. 13). Evenmin wist u wie de brief concreet geschreven had (NPO, p. 8). U wist ook niet concreet te vertellen hoe de dorpsoudsten te weten waren gekomen dat u en uw vader opgesloten waren in het districtscentrum (NPO, p. 13). Uw vage verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Bovendien legde u ook weinig coherente verklaringen af over de manier waarop deze brief in uw bezit kwam. Zo stelde u in eerste instantie dat deze garantie werd afgegeven aan de politie door de dorpsoudsten (NPO, p. 13). Nochtans is de brief die u neerlegde een origineel en geen kopie (NPO, p. 14). Gevraagd hoe het kan dat u een originele brief neerlegt, terwijl de dorpsoudsten die aan de politie hadden gegeven, stelde u dat de politie een kopie maakte voor zichzelf en het origineel aan uw oom gaf (NPO, p. 14). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Hiernaar gevraagd, kon u immers niets vertellen over de concrete omstandigheden waarin uw oom aan de originele brief gekomen was (NPO, p. 14). Gezien deze brief een direct verband houdt met uw persoonlijke vervolging, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u zou weten hoe uw oom hieraan geraakte, quod non in casu. Uw onwetendheid is des te opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat u sporadisch in contact staat met uw familie in Afghanistan via WhatsApp en er ook in slaagde om aan uw oom te laten weten dat hij u de gevraagde documenten moest laten opsturen naar het opvangcentrum waar u verblijft (NPO, p. 6 en p. 8). Het geheel van bovenstaande vaststellingen versterkt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw stelling dat u door de Afghaanse politie werd ondervraagd, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat de taliban na uw vrijlating een granaat op uw huis gooiden. Het was volgens uw verklaringen immers net doordat de taliban u en uw vader beschuldigden van spionage, dat ze jullie huis viseerden.

Tevens legde u ook wat betreft deze granaataanslag en de gevolgen daarvan, weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen af. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat de taliban eerst zonder voorafgaande waarschuwing een granaat op uw huis zouden gooien, om vervolgens amper twee dagen later een brief te sturen waarin ze ermee dreigen om u en uw broer ook te doden. Indien ze u en uw broer werkelijk wilden doden, konden ze u immers vinden in het huis van uw oom. Uw tegenwerping dat de taliban een dreigbrief stuurden omdat 'ze jullie wilden', doet hieraan geen afbreuk (NPO, p. 20). Bovendien legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop de dreigbrief van de taliban in uw ooms bezit kwam. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelde u immers dat de brief werd verstuurd naar uw oom en dat de taliban de brief achter de deur gelegd hadden en dat uw oom de brief vond toen hij 's ochtends naar buiten ging (NPO, p. 8). Even later stelde u echter dat de brief voor de deur van uw eigen woning lag en niet die van uw oom, en dat uw oom de brief vond toen hij naar jullie huis ging om de dieren te controleren (NPO, p. 19). U legde daarnaast ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw oom de brief vond. Eerst stelde u niet te weten hoeveel dagen na de explosie uw oom de brief kreeg, even later stelde u dat uw oom de brief vond twee dagen na de explosie (NPO, p. 16 en p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelde u dat uw oom u pas informeerde over de brief toen u al in Turkije was en dat u verder geen details hierover wist (NPO, p. 19). Deze uitleg kan echter niet verklaren waarom u zichzelf herhaaldelijk tegensprekt wat betreft de manier waarop de dreigbrief van de taliban in het bezit van uw oom kwam (cf. supra). De vaststelling dat u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dreigbrief die de taliban naar uw oom stuurde, haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Bovendien strookt de vaststelling dat u niet op de hoogte bent wat er precies in deze dreigbrief geschreven staat, niet met uw ingeroepen vrees. De aan u gerichte dreigbrief van de taliban is immers van centraal belang in uw asielrelaas. Er mag van uwer zijde dan ook verwacht worden dat u enige moeite zou doen om u van de concrete inhoud van deze brief te vergewissen. Uw tegenwerping dat u

geen Pashtu kan lezen is ontoereikend (NPO, p. 8). In het opvangcentrum waar u verblijft zijn volgens uw verklaringen immers mensen die Pashtu kunnen lezen (NPO, p. 21). U had dus ook aan hen kunnen vragen om u te helpen. Uw tegenwerping dat u uw persoonlijke zaken niet met anderen wilt delen, vormt geen afdoende verklaring voor uw nalaten ter zake en bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw vrees (NPO, p. 21).

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat het ook weinig geloofwaardig is dat uw oom u en uw broer naar het buitenland zou gestuurd hebben, zonder jullie de reden hiervoor te vertellen (NPO, p. 22). Uw stelling dat hij jullie pas vertelde over de dreigbrief van de taliban toen jullie al in het buitenland waren omdat jullie op dat moment geen angst meer hoefden te hebben, kan niet gevolgd worden (NPO, p. 22). Deze uitleg is immers weinig coherent met uw eerdere bewering dat uw oom en uw moeder niets tegen u zouden vertellen over eventuele problemen met de taliban die ze zouden gekend hebben na uw vertrek (NPO, p. 20). Indien uw familieleden in Afghanistan werkelijk van mening zijn dat u in het buitenland geen angst hoeft te kennen voor de taliban, kan immers niet ingezien worden waarom zij u vandaag de dag niet over mogelijke problemen met de taliban zouden willen vertellen. Uw incoherente verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Afghanistan daadwerkelijk door de taliban werd vervolgd, noch dat uw vader door de taliban werd gedood. U geeft met andere woorden onvoldoende zicht op de motieven waarvoor u Afghanistan heeft verlaten.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook weinig zicht geeft op de effectiviteit van uw netwerk in Afghanistan. Zo weet u niet wat er na uw vertrek uit Afghanistan is gebeurd met het huis van uw familie of met de gronden van uw vader (NPO, p. 19). Evenmin weet u hoeveel uw oom heeft betaald voor de reis van u en uw broer (NPO, p. 20). Dit alles doet vermoeden dat u onvoldoende duidelijkheid geeft over uw voorgehouden profiel..

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

De documenten die u hierbij neerlegt slagen er niet in om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw taskara is louter een aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. De door u neergelegde brieven van de dorpsoudsten en van de Taliban werden hierboven reeds besproken en kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken (cf. supra). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het stemt in dit verband overigens ook tot nadenken dat u niet over de enveloppes beschikt waarmee de brieven door uw oom uit Afghanistan werden opgestuurd (NPO, p. 8).

De opmerkingen die u na afloop van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande conclusies kunnen ombuigen. De exacte schrijfwijze van de betrokken personen, instanties en plaatsnamen is voor de geloofwaardigheid van uw relaas immers van ondergeschikt belang.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde

incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kuz Kunar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen

van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien

brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus gaat verzoeker eerst in op zijn kwetsbaarheid en bijzonder profiel. Hij betoogt dat het CGVS hiermee geen rekening heeft gehouden en wijst erop dat hij nog steeds minderjarig is. Zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de vervolgingsfeiten waarop hij zich beroept en op het ogenblik van zijn verschillende interviews plaatst zijn verklaringen in perspectief zo is het abusief hem te verwijten dat hij niet precies weet hoeveel zijn oom heeft betaald voor zijn reis en die van zijn broer. Hij heeft zijn best gedaan om alle redenen uit te leggen waarom hij Afghanistan moest verlaten en citeert in dit verband arresten van de Raad.

Aangaande de wapens en bommen die de taliban in verzoekers huis hebben achtergelaten argumenteert verzoeker als volgt: *"Ten eerste, beweert het CGVS dat de Taliban hun wapens alleen toevertrouwen aanvertrouwde personen. Aangezien de vader van S. geen vroegere banden met de Taliban had en niet "pro-Taliban" was, meent het CGVS dat de Taliban hem nauwelijks konden vertrouwen en geen loyaliteit van hem konden verwachten. Het CGVS verliest echter uit het oog dat de Taliban, fanatieke en gewelddadige extremisten, de vader van S. bedreigden en hem dwongen de wapens in zijn huis te verbergen : « Mijn vader was een boer, hij was altijd bezig op het veld. Op de dag waarop mijn vader bezig was met de groenten om ze op een zaranj te leggen, om ze de dag erna naar de stad te brengen. Om middernacht klopte iemand op onze deur, mijn vader ging naar buiten, ze duwden een wapen tegen zijn hoofd. Ze zeiden hem: maak geen lawaai, we geven je enkele wapens, je moet ze onder de groenten steken in zaranj, breng ze naar de stad en we zullen ze van je terugnemen. Mijn vader was bang van hen, hij stopte de wapens in de zaranj onder de groenten » (CGVS, p. 9). De Taliban hadden dus redelijkerwijs kunnen denken dat de vader van S. geen problemen zou veroorzaken, wetende dat zijn leven in gevaar was. Bovendien was het voor de Taliban zeker verkieslijker hun wapens te verbergen bij iemand die de autoriteiten mogelijk niet zouden verdenken, dan bij iemand die openlijke banden met de Taliban heeft : « Waarom zouden ze het via je vader doen en niet zelf ? Het is moeilijk voor hen om het naar de stad te brengen, omdat er de overheid is. (...) Omdat we kunnen gemakkelijk de wapens onder de groenten steken, we worden niet doorzocht onderweg, het is makkelijk om ze naar de stad te brengen » (CGVS, p. 11). Ten tweede, verwijt het CGVS S. dat hij "amper iets" heeft gezegd over de Talibanleiders in zijn regio, en over de Taliban die wapens bij hem achtergelaten hadden. Volgens het CGVS, kan er in alle redelijkheid verwacht worden dat S., wiens vader door de lokale taliban vermoord werd en die zelf ook vreest door de taliban vermoord te worden, meer over deze talibanstrijders uit zijn dorp zou kunnen vertellen. Enerzijds heeft S. de Taliban die naar zijn huis kwamen om de wapens neer te leggen, niet persoonlijk gezien : « Ik heb het zelf niet gezien, mijn moeder zei me 's ochtends wat er gebeurde. Ze zei dat vier personen binnen kwamen, we weten niet hoeveel er buiten waren, omdat ik binnen was. (...) Ze hebben een pistool tegen het hoofd van mijn vader gezet en ze zeiden dat hij de wapens en bommen naar de markt moest brengen, anders doden we je hele familie. Mijn vader had schrik voor ons en zei ok, stop de wapens in de zaranj » (CGVS, p. 10).*

De Taliban waren ook gemaskerd, en waren niet herkenbaar : «ze hadden maskers aan (...) mijn vader herkende hen niet. Ze zeiden alleen tegen hem breng de wapens naar de markt » (CGVS, p. 10). Anderzijds was S. in staat informatie te geven over de Taliban in zijn regio : « Weet je wie de leider van de taliban was in je dorp of in je regio in die tijd? Er waren twee beroemden. A. en K.. A., iedereen in Shigheh dorp kende hem » (CGVS, p. 10) ; « - Wat kan je me vertellen over A.? Zelf ken ik hen niet, ik heb hen nooit gezien, ik hoorde het alleen van andere mensen. - Woonde hij in je dorp? Ze behoren tot Shighe dorp, niet tot ons dorp - Hij is nooit naar jouw dorp gekomen? Zelf heb ik hen nooit gezien - Ik bedoel voordien, je hebt hem nooit gezien? Neen - Wat heb je van de anderen in het dorp over hem gehoord? Ik hoorde dat ze een goed netwerk hebben met de Taliban, dat ze bevriend zijn met de Taliban. Als er incidenten gebeuren in de regio zijn ze betrokken. (...) - Je zei dat ze betrokken zijn als er andere incidenten gebeuren in de regio, waarover had je het dan? Bijvoorbeeld naast het Nader tankstation hebben ze de lokale politiecommandant H. A. aangevallen. Twee van zijn soldaten waren gedood en hijzelf was gewond. - Wanneer is dat gebeurd? Twee van zijn soldaten waren gedood en hijzelf was gewond. - Wanneer is dat gebeurd? Dat was in de zomer; op de grote weg naar Kunar - De zomer van welk jaar? Ik weet niet welk jaar - Het jaar waarin je vertrok of het jaar voordien of nog vroeger? Het was lang voordien (...) - En K., de andere? Zelf kende ik hem niet, ik hoorde de namen van andere mensen - Hij was ook van Sigheh ? Ja » (CGVS, p. 18). Gezien de jonge leeftijd van S. toen hij nog in Afghanistan woonde, is het niet verwonderlijk dat hij niet meer informatie kon geven over de Taliban in zijn regio. Er zij ook op gewezen dat het CGVS niet twijfelt aan de regio van herkomst van S., wat impliceert dat hij voldoende informatie kon verstrekken over zijn regio (inclusief over invloedrijke personen en conflicten in zijn regio).” Met betrekking tot de arrestatie en uiteindelijke vrijlating van verzoeker en zijn vader door de Afghaanse autoriteiten, zet verzoeker vooreerst uiteen dat de taliban niet onopgemerkt zijn gebleven toen zij naar het huis van verzoeker kwamen om de wapens neer te leggen en dat mensen getuige moeten geweest zijn van het ongewone bezoek en informatie hebben doorgegeven aan de autoriteiten. Ten tweede citeert verzoeker uit US Department of State, «Afghanistan 2021 Human rights report», pp. 10-11, beschikbaar op: https://www.state.gov/wp-content/uploads/2022/03/313615_AFGHANISTAN-2021-HUMANRIGHTS-REPORT.pdf) en stelt dat de Afghaanse staat nooit als een rechtstaat werd beschouwd en wijst erop dat het derhalve niet onwaarschijnlijk is dat een minderjarige willekeurig wordt gearresteerd en in detentie wordt gehouden. Hij was het oudste kind van het gezin en werd met zijn vader meegenomen omdat er wapens in het huis van het gezin waren gevonden. Het argument van het CGVS is volgens verzoeker ook irrelevant omdat zelfs in België, een minderjarige onder bepaalde voorwaarden in detentie kan worden gesteld. Ten derde argumenteert verzoeker dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij de wapens niet had gezien wat verklaart waarom hij niet kon zeggen om hoeveel wapens het ging en om welke wapens en citeert: “- Heb je de wapens zelfgezien? Neen toen de soldaten zijn commandant riep, dat er een wapen en een bom zat in de zaranj, heb ik dat alleen gehoord, ze zetten iets op ons hoofd en duwden ons op de grond - Heb je op een gegeven moment over die wapens gepraat met je vader? 's Ochtends toen ik opstond om te bidden praatten mijn ouders met elkaar. Ik vroeg hen wat gebeurde er vannacht. Toen vertelden ze alles, ze zeiden we zullen een beetje wachten en dan informeren we de politie. Maar voordat we dat konden doen, doorzochten ze ons huis. - Weet je om hoeveel wapens het ging? Ik weet het niet exact, maar ze hebben ze op een fourpackage gezet. - Leg eens uit wat je bedoelt? Het was een grijs pakket, daarin stop je gora, een soort sweets, een grijze verpakking. - Wat voor wapens waren het? Ik heb ze zelf niet gezien. - Heb je er nooit over gepraat met je vader? Of heeft de politie je niet gezegd welke wapens het waren toen ze je ondervroegen? Ze zeiden alleen de wapens en de bommen, niet meer dan dat. - Weet je hoeveel wapens en hoeveel bommen? Neen - Ben je zelf wakker geworden 's nachts, toen de Taliban op de deur klopten? Ik werd niet wakker, ik hoorde alleen het argument met mijn vader, omdat ze hem wouden verplichten die wapens daar te plaatsen, ik stond niet op, ik hoorde het maar 's ochtends » (CGVS, pp. 10-11).” Ten vierde stelt verzoeker dat het CGVS opnieuw uit het oog verliest dat hij nog zeer jong was en niet op de hoogte werd gebracht van elk detail van het vrijlatingsproces. Hij citeert zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud: “We werden vrijgelaten omdat we onschuldig waren. De ouderen van het dorp wisten dat en ze gaven een garantie dat we geen criminelen waren en dat we onschuldig waren. Daarom werden we vrijgelaten. - Wie waren de ouderen van het dorp? H., Z., N. b.. En een andere was malik N.. - Van welk dorp zijn zij de ouderen? Van Derbakhel, Kuz Derbakhel. - En Shighe, is dat een ander dorp? Shighe is een groot dorp en het andere dorp is daar een deel van. Dorbakhel is een deel van Shighe? Ja. - Weet je hoe de districtsouderen te weten kwamen dat jullie in het districtscentrum waren? Ze waren geïnformeerd - Door wie? Ik weet het niet. Misschien hoorden ze het in het dorp » (CGVS, pp. 12-13).” Hij stelt verder dat wat de brief van de ouderlingen betreft, hij geen Pashtu kan lezen en dat hij de brief wilde lezen met de tolk van zijn raadvrouw, maar dat de tolk in kwestie geen Pashtu kon lezen. Hij vertrouwt anderen niet gemakkelijk, en heeft niet geprobeerd de brief met iemand anders te lezen.

Verzoeker wijst er opnieuw op dat hij nog jong is en geen onderscheid maakt tussen de originele versie van een document en een eenvoudige kopie en stelt dat het neergelegde document waarschijnlijk slechts een kopie is en niet het origineel. Wat betreft de vraag hoe zijn oom in het bezit van dit document is gekomen, beschikt hij alleen over de informatie die zijn oom hem heeft gegeven. Hij wist niet dat dit een cruciaal element was voor het CGVS. Sinds enkele maanden heeft hij geen contact meer gehad met zijn familie en heeft hij zijn oom er niet naar kunnen vragen.

Aangaande de granaataanslag van de taliban op het huis van verzoeker en de stelling van het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat de taliban eerst zonder voorafgaande waarschuwing een granaat naar het huis van het gezin zouden gooien en pas twee dagen later een delegatiebrief zouden sturen stelt verzoeker dat de beschikbare landeninformatie zijn verklaringen bevestigen en citeert hij uit het rapport Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, «*Afghanistan: Night letters [Shab Nameha, Shabnamah, Shabnameh], including appearance (2010-2015)*», 10 februari 2015 (beschikbaar op : <https://www.refworld.org/cji-bin/texis/vtx/rwmain?docid=54f02a6c4>). Hij stelt dat de taliban naar gelang het geval de moeite nemen om een dreigbrief te sturen om de mensen bang te maken of zonder waarschuwing vooraf handelen. Aangaande de dreigbrief van de taliban betoogt verzoeker dat het CGVS toegeeflijker had moeten zijn inzake zijn verklaringen over hoe en wanneer zijn oom in het bezit is gekomen van de dreigbrief van de taliban aangezien hij op de hoogte kwam van het bestaan ervan toen hij in Turkije verbleef. Hij bevestigt zijn laatste verklaringen hierover en stelt niet te weten wat de exacte datum was en zich verplicht te hebben gevoeld enige specifieke informatie te geven waarvan hij in feite niet op de hoogte was. Wat de inhoud van de brief betreft, moet ook hier rekening worden gehouden met het feit dat hij geen Pashtu kan lezen. Waar het CGVS het weinig geloofwaardig acht dat zijn oom S. en zijn broer naar het buitenland zou gestuurd hebben zonder de reden hiervoor te vertellen begrijpt verzoeker het argument van het CGVS niet en betoogt als volgt: *“Voordat S. met zijn broer het land verliet, waren er al veel problemen geweest : de deponering van wapens door de Taliban in het huis van de familie, willekeurige detentie door de autoriteiten en een granaataanval. De dreigbrief van de Taliban was gewoon nog een ander probleem. S. en zijn broer zouden waarschijnlijk geëvacueerd zijn zelfs zonder de dreigbrief. Waarschijnlijk om hen niet verder ongerust te maken alvorens te vluchten, verkoos hun oom te wachten tot zij het land verlaten hadden om hen over de dreigbrief te vertellen. Dit belet evenwel niet dat de oom niet meer informatie wilde geven dan nodig was. S. en zijn broer waren toen nog erg jong. Het was niet nodig om hen meer ongerust te maken dan nodig was. Bovendien heeft S. al maanden geen contact meer gehad met zijn familie (CGVS, pp. 6-7). Om dezelfde redenen kan het CGVS S. niet terecht verwijten dat hij niet weet wat er met huis van zijn familie of de gronden van zijn vader is gebeurd.”*

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten argumenteert verzoeker dat hij zijn best heeft gedaan om zoveel mogelijk documenten te verzamelen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en dat deze zonder reden door het CGVS zijn terzijde geschoven. Verzoeker acht het argument dat documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen en citeert enerzijds uit een arrest van de Raad van 28 maart 2019 en anderzijds twee arresten van de Raad van 11 april 2019 en 25 februari 2019 inzake corruptie in Afghanistan.

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker vooreerst in op het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa en citeert verschillende rapporten, waaronder ECRE, *“Study: ‘Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan’”*, 11 juni 2021; Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’”*, juni 2021, pp. 33-34; Infos Migrants, *“Afghans deported from Europe at risk from ‘barbaric regime’”*, 6 september 2021; OSAR, *“Afghanistan: Profils à risque”*, 31 oktober 2021 (internetlinks), waaruit volgens hem blijkt dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, spionnen en ongelovigen. Hij wijst erop dat beide studies zijn uitgevoerd vóór augustus 2021, d.w.z. vóór de Taliban aan de macht kwamen waardoor de mishandeling toen zou kunnen beperkt zijn tot bepaalde gebieden waar de Taliban de controle over het grondgebied hadden. Momenteel hebben de Taliban evenwel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In geval van terugkeer zal de verzoeker, die zijn leven buiten Afghanistan heeft verbleven, onder meer in Europa, rechtstreeks door de Taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld. Hij stelt dat het vanwege zijn verblijf in Europa zeer waarschijnlijk is dat hij mishandeld zal worden. Verzoeker citeert ook uit een aantal rapporten over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht zijn (Jurist, *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”*, 13 Maart 2022; Jurist, *“Afghanistan dispatch: ‘the Taliban have started to search the whole city of Kabul’”*, 9 Maart 2022; HRC49, *“Oral Statement on the Human Rights Situation in Afghanistan”*, 7 Maart 2022; Gandhara News, *“Six Months And An Eternity: Afghans Lose Hope Under Taliban Rule”*, 15 februari 2022).

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten die een beeld moeten schetsen van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan.

Hij concludeert op basis van deze rapporten dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik;
3. Asyls, "Afghanistan – COI Repository, 1st September 2021 – 6th July 2022 », pp. 35-43, 135-136 (internetlink).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 25 september 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin een getuigenis van C. B. en een arbeidsovereenkomst als nieuwe elementen worden ter kennis gebracht en toegelicht.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele taskara voor (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1).

De identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is van en tot zijn vertrek uit Afghanistan woonde in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar.

Verzoeker verklaarde zich bij binnenkomst in België minderjarige. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat een leeftijdstest werd uitgevoerd en dat hieruit bleek dat verzoeker op 15 oktober 2020 “een leeftijd heeft van 18 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar” en dat de *“medische test toont aan dat je jonger dan 18 jaar kan zijn”* (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij van 16 oktober 2020). Aan verzoeker werd vervolgens een voogd toegewezen.

Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het ‘privilege du préalable’. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Daarbij moet rekening worden gehouden met artikel 7, § 3 van titel XIII, hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat *“ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden”*. Bijgevolg dient ervan uitgegaan te worden dat ervan uitgegaan wordt dat verzoeker op 15 oktober 2020, 16 jaar oud was.

6.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota aan dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban personen die gevlucht zijn naar Europa of er verbleven hebben beschouwen als spionnen en ongelovigen, dat hij in België op zeer jonge leeftijd is aangekomen als minderjarige, er veel vrijheden heeft ontdekt en een open geest heeft zodat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan en de door de taliban opgelegde regels niet kan toepassen. Hij stelt vervolging te vrezen door de taliban op grond van de politieke opvattingen die hem zouden worden toegeschreven.

6.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9

van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek

mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EU AA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu is niet betwist dat verzoeker als niet begeleide-minderjarige in België een verzoek heeft ingediend op zestienjarige leeftijd. Verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisweg en datum van vertrek uit Afghanistan, volgens dewelke hij ongeveer zeven maanden onderweg is geweest (notities PO, p. 20) worden door verwerende partij evenmin betwist. Uit dit alles volgt dat verzoeker 15 of net zestien jaar oud was toen hij Afghanistan heeft verlaten.

Verzoeker legt ook een arbeidsovereenkomst voor handarbeiders in horeca voor onbepaalde duur voor van 3 juli 2023. Hieruit blijkt dat verzoeker aan de slag is in een horecazaak in Mechelen. Verzoeker licht ter terechtzitting toe dat hij voordien in een barbecuerestaurant werkte maar nu in een restaurant in Mechelen en bij een vriend in Antwerpen verblijft wanneer hij moet werken. Verzoeker verklaart ook dat hij al minderjarige twee jaar naar school is gegaan en de wetten en regels van België heeft geleerd, dat hij werkt sinds hij minderjarig is en zo in de praktijk heeft geleerd hoe te functioneren in de Belgische samenleving. In zijn vrije tijd verklaart verzoeker aan boksen te doen. Verzoeker legt ter terechtzitting een brief van mevrouw B.C. neer, van het Secretariaat Elèves van het Institut Sainte-Anne in Florenville. In deze brief wordt vermeld dat verzoeker er bekend stond als een hardwerkende leerling die veel inspanningen heeft geleverd om het Frans goed te beheersen, die goed geïntegreerd was in de school en deelnam aan verschillende activiteiten. Zijn kennis van het Frans blijkt in elk geval uit zijn verklaringen ter terechtzitting, waar hij zich deels ook in deze taal uitdrukt. Waar verwerende partij opwerpt dat verzoeker voordien geen vrees omwille van zijn verwestering heeft aangehaald, stelt de Raad vast dat verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud minderjarig was en dat hem geen specifieke vragen werden gesteld over zijn mening over het taliban regime na de machtsovername noch werd gepeild naar de mate waarin hij verwesterd zou kunnen zijn, noch naar de activiteiten die hij in België tot op dat ogenblik had ontplooid. Er kan hem, gezien zijn minderjarigheid en de specifieke context van het persoonlijk onderhoud, dan ook bezwaarlijk verweten worden dat hij hier niets over heeft gezegd. In elk geval stelt de Raad vast dat deze elementen heden voor de Raad wel worden ingeroepen en deze in het kader van een toekomstgerichte beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van Afghaanse verzoekers wel degelijk relevant zijn.

Zo uit verzoekers kennis van het Frans en zijn activiteiten in de horeca als dusdanig niet kan worden besloten dat verzoeker verwesterd is, blijkt hieruit wel dat verzoeker zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst wordt geconfronteerd met een samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban en dit tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, waaronder zijn activiteiten in de horeca, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Verzoeker is afkomstig van het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door

geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022)*” van 23 september 2022, p. 5).

ISKP is een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is en die een sterke aanwezigheid heeft in de oostelijke provincies van Afghanistan, waaronder Nangarhar en Kunar. De sterke aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65).

Er kan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, die ongeveer anderhalf jaar voor de machtsvername als minderjarige is vertrokken uit Afghanistan niet vertrouwd is met de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsvername in augustus 2021. Deze regels en normen zijn door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afgaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd en weerspiegelen niet meer volledig de Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het gegeven dat verzoeker als vijftien of zestienjarige zijn dorp in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar verliet en er al geruime tijd weg is, en een deel van zijn vormende tienerjaren in het Westen doorbrengt, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, zelfs indien hij inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst, in geval van terugkeer aldaar riskeert een politieke of religieuze overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban, dan wel ISKP of andere gewapende groeperingen die nog steeds aanwezig zijn in Nangarhar. Bovendien kan ook niet uitgesloten worden dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal bekeken worden en mogelijk met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in het westen zal geconfronteerd worden.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige

overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punt 36).

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET